

I. koncert Glasbene Matice. Spominu Nje veličanstva pokojne cesarice Elizabete je posvetila Glasbena Matica prvi svoj redni letošnji koncert. Združila je s tem svoje pevce in narodno občinstvo k žalni manifestaciji, ki je bila po svojem globokem učinku topel izraz resničnih lojalnih čuvstev. Pod vsega priznanja vrednim vodstvom g. prof. Hubada sta se izvršila »Žalobna koračnica«, zložena na smrt junaka po Beethovnu kot drugi del tretje njegove simfonije »Eroica«, in pa Mozartov »Rekviem«, skladbi, ki ju je Glasb. Matica proizvajala že v lanskem sezoni, a ponovila sedaj v duhu novega vodje. Proizvedba je bila izborna in dostojna prvega glasbenega zavoda slovenskega, uspešna, spričo vestnega študija, pri katerem si je bil vsaki sodelujočih v svesti hvaležne svoje naloge. Posebno je omeniti zbor, ki se je odlikoval po brezhibnem, fino egalizovanem in strogo disciplinovanem petju, po katerem je zadobil mogočni rekviem pravi umetniški izraz globoke svoje vsebine. V solistih, gospicah Stropnicki in Radkiewiczzevi, članih ljubljanske opere, in gospodih Pacalu in Nosaliwiczu, članih dunajske opere, je imel zbor znamenite sotrudnike. Njih kvartet je plemenit, glasbeno strokovno izobražen, v glasovnem oziru blagodoneč in mladostno krepak. — Svoje dobro ime si je Glasbena Matica kot koncerten zavod na novo utrdila, in želimo ji pod zopetnim vodstvom g. prof. Hubada kar največ sijaja. —

—oe—.

Slovensko gledališče. V zadnjih štirih tednih smo imeli pet dramatiških predstav. Najznamenitejša je bila Sardoujeva »Fedora«, ki so jo uprizorili dne 21. oktobra, in v kateri je nastopila kot gostinja odlična umetnica zagrebškega gledališča, gospa Borštnikova.

Je li nameraval Sardou tudi v »Fedori« ustvariti kaki igravki na ljubo paradno ulogo, kakor je to storil v mnogih drugih svojih dramah, nam ni znano; a če premislimo, v kako kontrastnih položajih nam kaže v ti drami glavno junakinjo, in kako obilo nudi uloga »Fedore« igravki priliko, pokazati svoje zmožnosti; če dalje upoštejemo, da je vse dejanje osredotočno v »Fedori«, in da služijo vse druge osebe, izimši morda edinega Ipanova, le bolj za štafažo: tedaj treba skoro reči, da je bil Sardou tudi, ko je pisal »Fedoro«, eden poglavitnih namenov, storiti uslugo kaki živeči igravki. Vendar Sardou navzlic temu ne moremo očitati, da ne bi bil pisal iz srčne potrebe; kajti akoravno je pisatelju tudi v »Fedori« kakor skoro v vseh drugih delih njegovih glavna stvar zunanost, akoravno njegova čudovita gledališka rutina, s katero nam predločuje zunanje dejanje, preveč prevladuje duševno življenje njegovih junakov, nahajamo vendarle v njegovih delih tudi obilico pristnih pojavov človeške duše in človeškega srca.

V »Fedori« nam je hotel podati Sardou tudi kos modernega ruskega življenja. Koliko se mu je to posrečilo, o tem mi ne moremo soditi, vendar se nam zdi, da tega ni storil na podlagi lastnega opazovanja, temveč na podlagi tega, ker je o Rusih čital, a taka informacija je malo zanesljiva.

Igrali so Fedoro, ako prezremo malenkosti, prav dobro, in to je gotovo lep napredek našega gledališča, kajti francoska drama zahteva več igravske spretnosti nego kateregakoli drugega naroda dramatiški proizvodi. Gospa Borštnikova, ki je igrala, kakor smo že povedali, naslovno ulogo, je odlikovalo občinstvo z burno pohvalo in to po vsi pravici. Nam ugaja ta umetnica zlasti v momentih ekstaze, v hipih, ko treba dati duška prekipevajočim čuvstvom, bodisi žalostnim, bodisi veselim. Sicer pa govori gospa Borštnikova za naš okus ne-